

Obituari. Obituari. Obituari. Obituari. Ob

Dr. MANUEL MOLES I MARQUINA

(21/5/1906 a 19/5/1978)

Com vulgarment es diu, hi ha gent davant qui t'has de treure el barret. D'aquests el Dr. Moles n'és un, que ha mort en ple anonim, i que seguint l'aforisme, segons com s'hagués girat la truita, tots els rotatius n'haurien cantat fins allò que mai hauria fet o dit.

La seva mare era una Marquina i el pare, l'advocat Joan Moles i Ormella, defensor de Mn. Cinto, degà del Col·legi d'Advocats, sotsbatlle de Barcelona, Alt Comissari al Marroc, Diputat a Corts, Ministre de la Governació de la República i mort exiliat a Mèxic, expoliat de tots els seus bens fins a la tercera generació, segons el tribunal de guerra, amb voluntat testamentària de no reivindicar res, puix amb netedat de consciència va deixar dit «que no se li havia de perdonar res, tot cas, ell era qui devia indultar» (això representa, que hom sàpigue, almenys un cèntric immoble de Barcelona, quin preu és avui una fortuna).

El Dr. Moles és sens dubte prototipus de metge autèntic, entregat fins a l'extrem al poble, ja que a aquest no se l'enganya i quan respon és perquè va de debó.

Uns fets, comprobables, ho palesen. A la postguerra, després de sofrir tres depuracions per l'únic fet d'ésser fill del seu pare, va exercir una plaça de medicina general a Casa Antúnez, d'on va marxar-ne per problemes de salut. Una comissió de veïns es va presentar a la Inspecció corresponent del S.O.E. reclamant els seus serveis. Van callar al sapiguer els motius de la seva absència.

Traslladat a La Pobla de Lillet per una temporada a fer-hi salut, hi va romandre fins a la jubilació, trenta anys. Exercint allà i en temps de plena eufòria franquista, un campament de certa guàrdia el volia liquidar, també només per ésser fill del seu pare. El poble el va defensar, literalment aixecat en armes de caça i altres atuells contundents.

Al jubilar-se es va organitzar una subscrip-

ció popular, quina suma fou de 180.000 pts. d'un cens de població de 2.034 habitants, omplint-li la casa de regals com a una núvia i amb un àlbum de tots els pobletants (que és el que ell amb més joia i orgull ensenyava) signat amb no poques empremtes digitals. L'acte de comiat fou emocionant. A la plaça de la Batllia, curulla de gom a gom i regant llàgrimes d'homes curtits a les mines i a les pedreres del ciment. Els infants se li penjaven al coll, omplint-lo de petons. Els demés restàvem muts.

La seva tasca l'avalua un poble. En el seu «curriculum» no hi ha bibliografia, però dubto que cap Nobel sigui capaç de desvetllar aquesta profusió d'agraïment. Això passava fa encara no dos anys (26/9/76) època que si un metge conmu a algun poble és per algun aldarull d'irresponsabilitat, no pas perquè se l'aclami en reconeixement de la seva tasca constant, eficient, callada i honrada.

Ara vivia retirat a Barcelona, visitant, mentre li va ésser possible, a tots els pobletants que sabia ingressats en algun Centre de la Capital; acompanyat per els amics que no l'obliden i assistit de la seva cardiopatia per el Dr. Gausí, qui va acollir-lo com a company i no li regatejà tot el seu gran saber per ajudar-lo fins al terme.

Té abastament guanyat dormir la son dels justos, qui a tants va paternalment acomiadar.

A la seva filla Lina el nostre més sentit condol i la promesa d'una inesgotable amistat.

Dr. Gendrau

*Col·legi Oficial de Metges
de la Província de Barcelona*

Informació col·legial

Número 82 - Darrer trimestre 1978